NN 17/2020 (14.2.2020.), Presuda Upravnog suda u Zagrebu poslovni broj: UsI-1802/16-16 od 24. prosinca 2019.

UPRAVNI SUD U ZAGREBU

428

PRESUDA

Upravni sud u Zagrebu, po sucu toga suda Hrvoju Miladinu, te zapisničarki Ines Mateša, u upravnom sporu tužitelja H. T. d.d., Zagreb, kojeg zastupa opunomoćenik B. A., odvjetnik iz Z., protiv tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Z., uz sudjelovanje zainteresirane osobe A. D. iz P., radi izmještanja elektroničke komunikacijske infrastrukture, dana 24. prosinca 2019.,

presudio je

I. Odbija se tužbeni zahtjev za poništavanje rješenja Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, klasa: UP/I-344-03/15-11/86, urbroj: 376-10/ZO-15-1 (HP) od 16. veljače 2015.

II. Odbija se zahtjev tužitelja za naknadom troškova ovog upravnog spora u iznosu od 4.125,00 kuna.

III. Ova presuda objavit će se u »Narodnim novinama«.

Obrazloženje

Rješenjem Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, KLASA: UP/I-344-03/15-11/86, URBROJ: 376-10/ZO-15-1 (HP) od 16. veljače 2015. nalaže se tužitelju da o svom trošku u roku trideset (30) dana od dana zaprimanja ovog rješenja, u dogovoru s vlasnikom predmetne nekretnine izvrši izmještanje svoje elektroničke komunikacijske infrastrukture i druge povezane opreme koja se nalazi u N. S. kod P., na katastarskoj čestici … k.o. N. S. (točka 1.), nalaže se tužitelju da u roku od osam (8) dana od zaprimanja ovog rješenja dostavi tuženiku podatke o odgovornoj osobi za postupanje po ovom rješenju i to: ime i prezime, ime oca, datum i mjesto rođenja, adresa stanovanja i OIB te izjavu odgovorne osobe (točka 2.), nalaže se tužitelju da odmah po postupanju po točki 1. ovog rješenja dostavi inspektoru elektroničkih komunikacija odgovarajuću obavijest o učinjenom (točka 3.), u slučaju ne postupanja prema ovom rješenju, izreći će se novčana kazna sukladno odredbi čl. 119. stavak 1. točka 3. i stavka 2. Zakona o elektroničkim komunikacijama (točka 4.).

Tužitelj osporava zakonitost odluke tuženika te u tužbi navodi kako je temeljem pravomoćne građevinske dozvole od 27. 6. 2003. izgradio građevinu »Spojni put SVK P. – G.« (dalje: EKI) za koju je rješenjem od 31. 3. 2003. ustanovljena služnost u korist tužitelja na zk. česticama preko kojih prolazi trasa predmetne građevine, između ostalih i na spornoj k.č. br. … k.o. N. S., u suvlasništvu zainteresirane osobe i za koju je Upravni odjel za prostorno uređenje i graditeljstvo Sisačko-moslavačke županije, Ispostava u P. 27. 6. 2008. izdao uporabnu dozvolu. Nadalje, ističe kako je uslijed vremenskih nepogoda u ožujku 2014. došlo do pokretanja klizišta i odrona zemljišta dijelovima kojih prolazi trasa navedene EKI uslijed čega je bilo nužno izvršiti sanaciju tih dijelova trase. Kako na nekim zemljištima, pa tako i na zemljištu u suvlasništvu A. D., zbog odrona nije bilo moguće prilikom sanacije zadržati isti pravac trase EKI, istu je bilo nužno izmjestiti u čvrsti dio terena, što u konkretnom slučaju znači na udaljenost od cca 10 metara od postojeće trase, te navodi da je vlasnik na isto dao usmeni pristanak. Zbog hitnosti sanacije tužitelj je krenuo izvoditi radove na sanaciji EKI, međutim, vlasnik zemljišta je čim su započeli radovi zabranio bilo kakve radove te podnio prijavu tuženiku. Navodi kako tužitelj nije tvrdio da se predmetne dozvole odnose na novoizgrađenu trasu već da je ishodio sve potrebne dozvole i uredio imovinsko pravne odnose za trasu koja je zbog odrona promijenila svoj položaj. Smatra da tuženik pogrešno tumači odredbe čl. 26. st. 4. ZEK-a, te čl. 6. Pravilnika, u vezi izmještanja EKI, te da je u konkretnom slučaju zbog više sile, odnosno odrona zemljišta došlo do pomicanja trase EKI, zbog čega ju je vlasnik, odnosno tužitelj, bio dužan sanirati i uspostaviti uredno odvijanje telekomunikacijskog prometa. Kako je tužitelj svoje odnose s vlasnikom zemljišta uredio pravom služnosti, nastalu situaciju i novu trasu EKI, odnosno prelaganje služnosti za istu, tužitelj je ovlašten rješavati s vlasnikom zemljišta dogovorom, a ako to nije moguće tužbom nadležnom sudu. Smatra da inspektor tuženika nije nadležan uređivati odnose između vlasnika zemljišta i infrastrukturnog operatora, te da nisu ispunjeni uvjeti da inspektor poduzima radnje iz svoje nadležnosti. Predlaže da Sud poništi osporavano rješenje tuženika.

Tuženik u odgovoru na tužbu u cijelosti osporava sve navode tužbe. Ističe kako postavljanje i korištenje elektroničkih komunikacijskih mreža te pružanje elektroničkih komunikacijskih usluga mora udovoljavati uvjetima sigurnosti uporabe mreže, cjelovitosti mreže i međusobnog djelovanja elektroničkih komunikacijskih usluga. Ako je nužno zaštititi ili premjestiti EKI u svrhu izvođenja radova ili gradnje nove građevine, investitor radova ili građevine obvezan je, o vlastitom trošku, osigurati zaštitu ili premještanje EKI-a koja je izgrađena u skladu s ZEK-om i posebnim propisima. Imajući u vidu da je u postupku inspekcijskog nadzora utvrđeno da je podnositelj zahtjeva, radi izvođenja radova izgradnje bunara, ovlašten pokrenuti postupak izmještanja EKI-a te kraj činjenice da postojeće stanje neovlaštenog i nepropisnog postavljanja EKI-a ne udovoljava uvjetima sigurnosti uporabe mreže, cjelovitosti mreže i međusobnog djelovanja elektroničkih komunikacijskih usluga, smatra neosnovanim navode tužitelja o nenadležnosti inspektora. Ukazuje kako je podnositelj zahtjeva u podnescima i elektroničkim porukama upućenim inspektoru pa i podnošenjem kaznene prijave protiv odgovornih osoba tužitelja, jasno dao do znanja kako želi izmještanje bespravno položene infrastrukture sa svoje parcele zbog izgradnje bunara, a sve sukladno odredbama ZEK-a i Pravilnika. Predlaže da Sud odbije tužbeni zahtjev.

Zainteresirana osoba A. D. u odgovoru na tužbu ističe kako su tvrdnje iz iste u najvećem dijelu netočne, proizvoljne i protivne sadržaju isprava kojim se činjenični navodi tužbe dokazuju. Navodi kako tužitelj u trenutku građenja EKI nije ishodio niti imao odgovarajuće dozvole. Ističe kako netočno i neistinito tužitelj tvrdi da je zainteresirana osoba ikada dala tužitelju usmenu suglasnost za polaganje infrastrukture na njegovom zemljištu. Smatra da je tuženik pravilno utvrdio da trasa nije položena u skladu s projektiranom trasom, nego 10 metara dalje u dubinu zemljišta zainteresirane osobe, a da za to nije postojao projekt ni odgovarajuća dozvola nadležnog tijela niti suglasnost zainteresirane osobe, kao vlasnika koji se usprotivio takvoj izvedbi radova. Predlaže da Sud odbije tužbeni zahtjev.

Ocjenjujući zakonitost rješenja tuženika Sud je izveo dokaze uvidom u sudski spis predmeta i uz odgovor na tužbu priloženi spis tuženika. Dana 18. prosinca 2019. održana je usmena i javna rasprava u prisutnosti opunomoćenika tužitelja i opunomoćenika tuženika, te odsutnosti uredno pozvane zainteresirane osobe, čime je strankama, u skladu s odredbom članka 6. Zakona o upravnim sporovima (»Narodne novine«, broj 20/10,143/12, 152/14 i 29/17, dalje: ZUS), dana mogućnost da se izjasne o zahtjevima i navodima drugih stranaka te o svim pitanjima koja su predmet ovog upravnog spora.

Na raspravi tužitelj iznosi prigovore da je rješenje tuženika nezakonito jer je postojala realna opasnost da postojanje klizišta uzrokuje nužnost izmještanja trase infrastrukture. Prigovara da nije bilo nadležnosti tuženika da u predmetnom slučaju arbitrira i donosi osporavano rješenje, te ističe da je naknadno nakon donošenja osporavanog rješenja ishođena građevinska dozvola za predmetno izmještanje (postala pravomoćna 4. 5. 2017.) zbog klizišta i rješenje nadležnog tijela kojom je utvrđen interes RH za izvlaštenje (rješenje od 12. 12. 2017. postalo pravomoćno 3. 1. 2018.), a ponovno radi izmještanja trase radi klizišta. Primjerke navedenih rješenja na koje se poziva na današnjoj raspravi predaje u spis i drugoj strani. Ističe da zainteresirana osoba nije dokazala opravdanost razloga iz kojeg traži izmještanje već isključivo osporava postojanje hitnosti i nepostojanje klizišta. Isto tako ukazuje da zainteresirana osoba ne spori da je bila riječ o zahvatu od 10 m u dubini njene nekretnine, zemljišta, što je bila minimalna udaljenost da se kabel ugradi u tvrdo tlo. Na upit suda što bi sa strane zainteresirane osobe bio opravdan interes za izmještanje opun. tužitelja navodi da bi to bila pravomoćna građevinska dozvola prema kojoj bi se izvodili radovi u postojećoj trasi infrastrukture, a što navodi da nije postojalo u konkretnom slučaju. Predlaže usvojiti tužbeni zahtjev uz zahtjev za naknadu troška prema troškovniku koji predaje u spis u ukupnom iznosu od 4.125,00 kn.

Na raspravi tuženik smatra da se pravilno pozvao na čl. 26. ZEK-a jer je vlasnik nekretnine imao potrebu izmještanja elektroničke komunikacijske infrastrukture (EKI) te je postojeća trasa bila ilegalna, odnosno u vrijeme kada je doneseno rješenje nije postojao akt za njenu izgradnju. Smatra da je u konkretnom slučaju zainteresirana osoba dokazala opravdanost izmještanja infrastrukture, te da je zakonito doneseno osporavano rješenje, a u odnosu na dostavljena rješenja tužitelja na današnjoj raspravi prigovara da nisu od utjecaja.

Na temelju razmatranja svih činjeničnih i pravnih pitanja Sud je, sukladno članku 55. stavak 3. ZUS-a, utvrdio da je tužbeni zahtjev neosnovan.

Iz spisa tuženika Sud nalazi da je tuženik donio osporavano rješenje po službenoj dužnosti u postupanju po predstavkama zainteresirane osobe od 5. prosinca 2014. i 16. siječnja 2015., vezano uz izmještanje elektroničke komunikacijske infrastrukture i pozvane opreme, na nekretnini u vlasništvu zainteresirane osobe i to na k.č. … k.o. N. S., kod P.

Nije sporno da je tužitelj na predmetnoj k.č. … k.o. N. S., u vlasništvu zainteresirane osobe, postavio kabel elektroničke komunikacijske infrastrukture (EKI). Nadalje, prema podacima spisa Sud nalazi da zainteresirana osoba nije dala pisanu suglasnost za postavljanje EKI na nekretninu u njegovu vlasništvu, niti se građevinska i uporabna dozvola na koje se tužitelj poziva tijekom upravnog postupka, odnose na spornih 10 metara koliko je EKI postavljena na nekretnini u vlasništvu zainteresirane osobe.